

Ιδιοκτήτης — Υπεύθυνος Γ.Ε. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

Γραφεία ὁδὸς Σαρῆ Μπαμπᾶ παρὰ τὸ Παρθενῶγειον

ΣΕ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑ

Σ' εἶδα προχθὲς μὲ τὸν καρφὲ στὸ χέρι
ποῦ βγῆκες στὸ χαγιάτι νὰ τὸν πιῆς,
καὶ σοῦκανα' ἀπ' τὸ σπῆτι μου καρτέρι
... Ποιὸς σοῦπε στὸ χαγιάτι σου νὰ βγῆς;

Λοιπὸν, ἐνῶ τὸν ἄρχισες μὲ νάξι,
τὸν τέλειωσες μὲ ἄγρια προστυχιᾶ...
ἐμένα, —δηλαδὴ— δὲν μὲ πειράζει,
ἀλλὰ γιὰ σέ... ποῦ ξέρεις ἀπὸ ἀρχοντιᾶ!

Εσῆχῳσες τὰ μάτια στὸ ταβάνι
καὶ με τὸ χέρι τῶνα ἀπὸ κάτω
ἐκούνησες μὲ βία τὸ φυλιζάνι
καὶ βροῆκες μὲ κατάνυξι τὸν πάτο

Σ' εἶδα προχθὲς μὲ τὸν καρφὲ στὸ χέρι
Μὰ, κάλλιο νὰ μὴ σ' ἐβλεπα καυμένη
Ὅταν κανεῖς νὰ πιῆ καρφὲ δὲν ξερρεῖ
εἰς τὸ χαγιάτι του ποτὲ δὲ βγαίνει.
Ο ΧΩΡΙΑΤΗΣ

ΑΜΑΡΤΙΑ

Εἶναι ἀμάρτημα φριχτὸ
ποῦ δὲν τὸ γράφει πέννα
κοντὰ στὸν Κάτω τὸ Γιάλδ
τὸν ἔρωτα νὰ κάνετε
ἤγουν, ἐνῶ τὰ σπῆτια σας
τὰ ἔχουν χαλασμένα
ἀπ' τοὺς μπαμπάδες σας κρυφά
οἱ δυὸ σας νὰ τα φτιαγετε
Ο ΠΑΠΑΣ

Σ' ΕΝΑ ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τὰ δυὸ ποδάρια ποῦ σοῦ χάρισεν ἡ φύσις
στὰ φάσκισεν ἡ μόδα καὶ σοῦ τᾶκαμ' ἕνα
Μὰ σκέφτηκες Παλοῦκι ἂν βρεθῆ κανένα
δὲν θὰ μπορέσης. φυσικὰ, νὰ τὸ πηδήσης.
Καὶ φάρδυνες τῆ ρόμπα σου, κυράμου κατ' αὐτὰς
κι' ἔτσι μπορεῖς ἐλεύθερα παλούκια νὰ πηδάς.
Κ.

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Ἐδῶ, κύριοι, βλέπετε, παιδιὰ 10—12 χρονῶν
νὰ μεθυσκοῦν καὶ νὰ αἰσχρολογοῦν ἔξω ἀπὸ τὰ
χαμαιτυπεία ! Παρακαλοῦμεν τὴν Αστυνομία μας
νὰ φροντίσῃ τὴν ἐξάλειψιν τῆς ἀνορθογραφίας
αὐτῆς, ἐκτὸς ἐὰν ἔχει σκοπὸν νὰ δημιουργήσῃ
ἀπὸ τῆ Μυτιλήνῃ μας... ἐπιφανεῖς ἄν-
δρας

Ἐδῶ, κύριοι, βλέπετε, ἕνα κωμικοτραγικὸ ἐ-
πεισόδιον ποῦ γίνεται σὲ μιὰ Ἐκκλησιᾶ ἐνὸς χω-
ριοῦ κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς Αναστάσεως. Προ-
σεξάτε κύριοι καὶ ἀσχίζει ἡ παράστασις.

Ἐως ἐδῶ ἡ ἐξέλεσις τῆς θεῆας μυσταγωγίας
γίνεται φυσικῶς χωρὶς κανένα ἐπεισόδιον.
Βλέπετε τὸν παπᾶ καὶ τὴς ψάλτες νὰ βγάξουν
καλλίτερον καὶ μελωδικώτερον τὴ φωνὴ τους διὰ
τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας. Οἱ ἐπίτροποι, μὲ τὸ δι-
σκο στὸ χέρι χτυποῦν κατὰμουτρα καθέ... πελά-
τη ποῦ κάνει τὸ λάθος νὰ μῆ στὴν ἐκκλησιᾶ,
καὶ οἱ γαβριάδες ἀπ' ἔξω χαλοῦν τὸν κόσμον.
Πᾶρα κατω βλέπετε, κύριοι, ὅσον τὸ θεοφοβού-
μενον ἐκκλησιαστικὸν νὰ βγαίνη εἰς τὴν αὐλὴν τῆς
ἐκκλησίας ἔχον ἐπὶ κεφαλῆς τὸν παπᾶ καὶ τοὺς
δύο ἐπιτρόπους, ὅπου καὶ γίνεται—κατὰ τὰ εἰ-
ωθότα—ἠπόλησις τῆς Αναστάσεως. «Δέκα γρ ὀ-
στια ἢ Ἀνάστασις παιδιᾶ» φωναζει ὁ παπᾶς,
15—20—25—30—50—51. Ὁ καθένας καταβάλλει
τὸ γρόσι του, ὁ δὲ τελευταῖος πλειοδότης δί-
νει ἕνα εἰκοσιπεντάριον καὶ πέρνει τὰ ρέστα. Ἐδῶ
κύριοι, τὰ πράγματα σκουρίνουν. Ὁ ἕνας ἐκ τῶν
ἐπιτρόπων τσεπώνει τὸ 25δραχμον. Ὁ ἄλλος δι-
αμαρτύρεται γίνεται πατρυντὶ μεγάλο, ὁ κόσμος
ξεχάνει τὴν Ἀνάστασι καὶ σεργιανίζει τοὺς ἐ-
πιτρόπους ποῦ τρώγονται σὺν τῇ γάτα μὲ τὸ
σκύλο. Εὐτυχῶς ὅμως ἐπεμβαίνει ὁ παπᾶς καὶ
καθησυχάζει τοὺς εἰς ἀντιμαχομένους. Μ' ὅλα
ταῦτα ὅμως τὸ ἐπεισόδιον δὲν τέλειψεν ἔως ἐδῶ.
Τὴν ἄλλην μέρα, ὁ μὴ λαβὼν τὸ εἰκοσιπεντάριον
ἐπίτροπος διέταξε τὸν παπᾶ νὰ μὴ λειτουργήσῃ
στὴ Δευτερανάστασι γιὰτὶ, λέει, δὲν σύμφερε
μὲ τόσο μικρὸ ἀλισβερίσιον νὰ κάψῃ ἡ ἐκκλησιᾶ
τὰ κηριὰ καὶ τὸ λάδι. Ὁ εὐλογημένος ἀντὶ νὰ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Εν Μυτιλήνῃ	Ετησίᾳ	Δραχ.	5
Εν τοῖς χωρίοις »	»	»	6
Εξωτερικοῦ »	»	»	7

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς μὴ φέρουσα τὰς ὑπογραφὰς τοῦ ὑπευθύνου καὶ τοῦ διευθυντοῦ θεωρεῖται ἄκυρος.

Ἐκαστος συνδρομητῆς δικαιούται νὰ στείλῃ ποιήματα, διηγήματα, αἰνίγματα κλπ. τὰ ὁποῖα, ἐὰν ἐγκρίνωνται ὑπὸ τῆς Συντάξεως, θὰ δημοσιεύονται εἰς τὸν «Διάβολον» ὑπ' εὐθύνην πάντοτε τοῦ ἀποστολέως.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται πρὸς τὸν «Διάβολον Μυτιλήνης», Μυτιλήνην.

μεταχειρισθῆ αὐτὸ τὸ μέσον—δὲν εἶξερε νὰ πωλήσῃ γιὰ... δευτέρα φορὰ τὴν Ανάστασις; Τότε, φυσικὰ, θάβγαζε κι' αὐτὸς τὰ 51 γρόσια ποῦ πῆρεν ὁ συνάδελφος του καὶ ἠὰ ἔκανε πραγματικὴ... Δεύτεραν ἀνάστασις.

Εδῶ κύριοι, βλέπετε, μιὰ στατιστικὴ τῶν φυλακῶν μας. Τὴν παρουσιάζομεν ἔτσι γιὰ... γοῦστο. Στῆ ψειροῦ, κύριοι—καθὼς βλέπετε—παρθερίζουν 190... ἄνθρωποι. Ἄν καλοεξετάσετε, θὰ δῆτε ὅτι ἐκ τῶν 190 αὐτῶν μόνον οἱ 54 εἶναι κατάδικοι. Οἱ λοιποὶ 136 εἶναι... ὑποδικοί, κρατούμενοι (μὴν τρομάζετε κύριοι.) μὲν ἄχα ἀπὸ 12 μῆνες καὶ κάτω. Μὰ θὰ πῆτε ὅτι μέσα εἰς τοὺς ὑποδίκους αὐτοὺς ἴσως νὰ ὑπάρχουν καὶ ἄθῳοι ἄνθρωποι καὶ ὅτι ἢ ἐπὶ τόσων καιρῶν κράτησις των νὰ πᾶγῃ στὰ χαμένα Ἀπατήσθε, κύριοι, διότι, καὶ ἂν ἀποδειχθοῦν ἄθῳοι, ἢ φυλακισίς των λογαροῦται... ὑπὲρ τοῦ Στόλου. Καὶ ἔτσι βλέπετε ἓνα οἰκτρότατον θέαμα. Καθ' ἣν στιγμὴν δηλ. κρατοῦνται, ὡς ὑποπτοὶ τόσοι ἄνθρωποι εἰς τὰς φυλακὰς, μερικοὶ... πραγματικοὶ ἐνοχοὶ, γορίζουν ἐλεύθερα στοὺς δρόμους τῆς Μυτιλήνης. Σὰς παρακαλῶ ὁμῶς νὰ μὴ ζητεῖτε περισσοτέρας πληροφορίας γιὰ τὴν θὰ βρῆτε τὴν μελᾶ σας.

Εδῶ, βλέπετε, κύριοι. τὰς γυναικείας φυλακὰς τοῦ Φρουρίου. Εἶναι ἀκριβῶς ἀπέναντι καὶ εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μέτρου ἀπὸ τὰς φυλακὰς τῶν ἀνδρῶν. Το τι γίνεται κύριοι ἐκεῖ πέρα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς τὸ πούμε. Τὸ βλέπετε καθαρὰ καὶ ξάστερα. Οτι κι' ἂν γίνεται ὁμῶς ἀγέχει πολὺ τοῦ νὰ προσβάλλῃ τὰ δημόσια ἠθῆ. Ἐνα πρᾶγμα μόνον φοβούμαστε νὰ μὴ... σκανδαλισθῆ καμμιὰ μέρα κανένας φυλακισμένος, ὅποτε θὰ εὐρεθούμε στὴ δυσκολοθῆ νὰ ἀναγράψουμε κανένα... σκανδαλάκι πρὸς δόξαν τῶν δεινῶν... ἠθικολόγῳ μας. Ἄν ρωτᾶτε διὰ τοῦς... ἀριστὸ γείτονας, κύριοι, ὁ ἓνας... ἀγρόν ἠγόρασε, ὁ ἄλλος

γυναῖκα... ἔγνημε κτλ. καὶ ἔτσι δὲν τοὺς μένει καιρὸς νὰ σκεφθοῦν γιὰ τέτοια μικροπράγματα...

Εδῶ βλέπετε, κύριοι, κάποιον—ὄνομα καὶ πρᾶμα... σκύβαλλο. Κατάγεται ἀπὸ ἓνα χωριουδάκι «Παλνὸ». Καλῶτατος ἄνθρωπος ὁ καὶ, μένος, μὰ ἀπ' τὴν πολλή τοᾶ... καλωσύνη ἔκαψε—χωρὶς νὰ θέλῃ—πολλὰ κεφάλια. Ἄν δὲν μας πιστεύετε, ρωτήσατε τοὺς Πλωμαρίτες καὶ θὰ σὰς πούνε. Ὁ λεγόμενος εἶναι ἓνας πολὺ χοντρὸς ἄνθρωπος ποῦ θὰ ζυγίζει ἀπὸνω κάτω, μὲ τὴν ντᾶρα του 153 δράμια. Προσέφερε διὰ... λόγων πλείστας ὑπηρεσίας εἰς τὸ Δημόσιον, τὸ ὁποῖον ἀντήμηψε τὰς ὑπηρεσίας του μὲ πανηγυρικώτατον... διώξιμο ἐκ τῆς θέσεώς του. Κατ' ἀρχὰς εἶχε δύο πόδια, ὅπως ὄλοι οἱ ἄνθρωποι. Ὑστερα ὁμῶς—ἐνεκα οἱ ρευματισμοὶ ἀπέκτησεν ἀνόμα ἓνα, ἐλπίζεται δὲ ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ θὰ καταστῇ... τετραποῦς.

Εδῶ, κύριοι, βλέπετε, ἓνα... μούργο καθισμένο στὴν πύρτα μιᾶς μεγάλης Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος τολμᾷ νὰ βρῆσῃ τὰ δοξασιμένα φανταράκια μας. Ἦτανε τυχερὸς ὁμῶς καὶ βρέθηκε μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ. Ἀλλοῖως, ἀπὸ μούργος ποῦ εἶναι θὰ μετεμορφῶνετο εἰς... οβελίαν ἀμνόν.

Εδῶ, κύριοι, βλέπετε, μιὰ ἐξωφρενικὴ σκηνὴ ποῦ ἔγεινε προχθὲς στὴ συνοικία Ἀγ. Γεωργίου. Κάποια δεσποινὶς χάριν... ἀσυνείδητος, σήκωσε τὴ ρούπα τῆς ὡς τὸ γόνυ καὶ μ' ἓνα κομπούγι στὸ χερὶ ἔτρεχε σὰν δαιμονισμένη ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρα τοῦ δρόμου ὡς στὴν ἄλλη. Τί κρίμα κύριοι νὰ μὴ ἔχουμε στὸν τόπο μας ἓνα... φρενοκομεῖο.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Σὰν δὲν θέλεις νταραβέρι
μὲ γιατροὺς καὶ γιατρικὰ
πίνε τσίπουρο Ματθαίου
μέρα νύχτα ταχτικὰ
πίνε καὶ κονιάκ ἂν θέλῃς
μιὰ μποτίλια τὸ πρωτὶ
κι' ἄλλη μιὰ τὸ μεσημέρι
πρὶν καθίσσης στὸ φαγι.
Πρόσεχε ὁμῶς καλὰ
ἂν ἀλλάξῃς τὸ πιετὸ
ἢ τὴ δόσι λιγαστέψης
βλάπτει! προξενεῖ κακό.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς οἵτινες δὲν ἐλάβανον ταχτικὰ τὸ φύλλον των κατ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς εικοσαήμερου φυλακίσεώς μας, καὶ διαβεβαιοῦμεν αὐτοὺς ὅτι ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλον ἢ διαδομὴ θὰ γίνεται τακτικώτατη.

Η ΔΙΚΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΙΜΑ ΕΑΥΤΟΝ

δοτις ψηφίση τόν Πανελλήνιον έκλεκτόν

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ ΒΕΝΙΖΕΛΟΝ

ΖΗΤΩ Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Α'

Στή τόση μαύρη κατιχνιά, στή τρομερή
(άντάρα,
π' όπ' άκρη σ' άκρη σκέπασε τή δόλια μας
(πατρίδα,
πού κάποια ξωτική, θαρρείς, μάς κνηγᾶ κατάρα
μιά μόνον ἔχουμ' όλοι μας χρυσόφωτη ἔλπίδα.

Τιμή σέ όποιον σήμερα τή ψήφο του θά δώση
στόν άνδρα που μας ἔσωσε και θά μας ἑξα-
(ρασώσει)
ἀπό τή νέα συμφορά κι' ἀπό τή καταφρόνια
και θά μας φέρη στά κλεινά του Περικλέους
(χρόνια.

Δ'

Κι' εἶν' ἡ ἔλπίδα μας αὐτή ό μέγας Κυβερνήτης,
τό γέννημα τῆς λευθερίας κι' ἐλευθερώτρας
(Κοήτης.

Και εἶναι ἡ ἔλπίδα μας μόνον ό Βενιζέλος,
πού τὰ χρυσᾶ μας όνειρα θά πραγματώση τέλος.

Στά σιβαρά τὰ χέρια του δώσατε τό τιμόνι
και κάθε παρεξήγησις ἄς λείψη πλειᾶ και
(πλάνη,

στά χέρια που τῆς λευθερίας ό πόθος δυναμώνει
κι' ἄς σαρωθοῦν στο διάβα του αντίπαλοί του
(ράνοι

Β'

Προσέλθετε στή κάλπη του όλ' οἱ Μυτιληναῖοι,
στή κάλπη που εἶναι τιμή δια τήν Μυτιλήνη,
στή κάλπη που πεποτίθησι και θάρρος πάντα
(ἐμπνέει
πῶς τὰ στενά μας όρια στήν Πόλι θά ἐκτείνη.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ
Ας σαρωθοῦν στο διάβα του τ' άρπακικά κο-
(ράκι
που' κάνην τήν Ελλάδα μας τήν κοσμοζηλεμένη
νά τρώγουνε τὰ σπλάχνα της ἀμέτρητα σαράκια
κι' ἐνῶ ό κόσμος καίεται αὐτή νεκρά τὰ μέγη.

Ε'

Στή κάλπη τή μονάκριβη προσέλθετε, πολῖται,
εἶναι μονάκριβος κι' αὐτός σέ ὅλη τή φυλή μας.
Προσέλθετε ὅσοι πιστοί, κι' όλοι ὅσοι ποδεῖτε
νά δῆτε πάλ' ανέλπιστα τή νεκρανάστασί μας.

Μιά τέτοια νέκρα κι' ἄλλοτε μάς εἶχε καταλάβη,
μά φύσηξε ἕνας ξεφνός, μὴ αὐτᾶ ζωογόνος
σάν ἠδρε κυβερνήτη του τ' ἀνάσμενο καρδίβι
και νειά μάς ἔδωσε ζωή ό Βενιζέλος μόνος!

Γ'

Τιμή, μεγάλη του τιμή, σέ κάθε ψηφοφόρο
που θάποτίση σήμερα εὐγνωμοσύνης φόρο
στόν άνδρα που μάς χάρισε τῆς λευθερίας ἀέρα
και θά ἀπλώση λευθεριά και στήν Ασία πέρα.

Τέτοια και πάλι μιᾶ ζωή θά δώση στή πατρίδα
ό άνδρας που χεῖ τή ματιᾶ περαστικιά σαν βέλος,
κι' ἄς πλημμυρίσουν ἡ καρδιές με τή χρυσῆ
(ἐλπίδα,
κι' ἄς ἀντηχήση πανταχού: Ζήτω ό Βενιζέλος!

Τιμόθεος Κ. Παπαδόπουλος

ΜΥΤΙΛΗΝΑΪΚΗ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ 3

Υπό Γεωργίου Καλλιᾶ

(Στὴ συνοικία Νιὸ Χωριό.—Ἡ σκηνὴ παριστᾶ μία βρύση καὶ δίπλα ἓνα πλάτανο σκιερὸ ὅπου συναντῶνται ὁ Αντώνης ὁ Νιχωρίτης μετὸ Νικολάου τὸν Ἀγιασώτη. Στὸ βάθος φαίνεται ἡ Καζάρμα).

Νικ. (Ερχεται καταϊδωμένος).—Μπαήλιστα, κουπῆκαν τὰ ὑπάταμ ἀπ' τῆ στρατά, ἀπ' τοῦ κάμα' τσ' ἀπ τῆ σκούνη.

Αντ.—Ἀπὸ ποῖο μέρος εἶσαι χωρικός;

Νικ. (με θυμόν). Χουργιάτς εἶμι γῶ, βρὲ στουῤῥη; Τί ψλουρουτᾶς μι ρέ; Τί ντὰ θέλες μι; Μπά τσί θέλες καυγὰ νὰ πῖτσουμι; γιὰ πὰ τοῖ θέλες νῆρπάζου κανένα διαβουλόξλου ἀτζδουτο;

Αντ.—Βρὲ τὸν ἀνόητε χωριάτη! Εγὼ τὸν μιλῶ σάν ἀνθρώπου κι' αὐτὴς ἀπαντᾶ σὰ γαῖδαρος, ὁ παλναγιασώτης.

Νικ. Γάδαρους εἶμι γῶ, βρὲ, τσέχς μούτσου, τσί λέγς μοι του μπρουστᾶμ; Διαβόλ χαραμουφᾶ, οὐκκόστλου, Καστρινέ.

Αντ. (ἐν ἐξάψει).—Σύτα, κλέφτη!

Νικ. Σύσι κλέφτες κατάμουνους, βρὲ ἀγοιγιουκαίσκᾶ, ἀγοιγιόμλαρου, νιχουρίτ, κλιφτελοπούτζ, σκέπιτζι, σεῖς εἶσαι τοῦ λογι' σας.

Αντ. Ξέρεις τί θὰ πῆ Νιχωρίτης; τὸ στοχάστικες;

Νικ. Ξέρου ντου γιᾶ;

Αντ. Αφοῦ τὸ ξέρεις, νὰ μὴ μιλάς.

Νικ. Θὰ μιλῶ! μπουρεῖς νὰ μὴ μπουγουρτίγς;

Αντ. Νὰ λοιπὸν βρὲ χάχα! Σὰν σάρεση ξαναμίλησε. (Τὸν κτυπᾶ καὶ φεύγει δραμαίως).

Νικ. Παναγιᾶμ Ἀγιασουταριάμ, γλύτσουσί μι, τσ' ἔπαθα τα. (λυποθυμεῖ)

(Ἡ ἀτυνομία, τρέχουσα πρὸς βοήθειαν, τὸν φέρνει στὰς αἰσθήσεις του).

Αστynom. Τί ἔχεις ὀρε Χριστιάν; Κίμ βουρντοῦ;

Νικ. Νά, ἡ τέγγιους, ἡ Νιχουρίτς. Τί τοῦν λέγιν; πῆστουν ντὲ ἰσί; Δότσι μι τσ' ἔκουψι' λάσπ' Δὲ τοῦν τσακώσατι;

Αστynom. Δὲ τὸν γνώρισις ὀρε; δὲν εἶδες ποῖο δρόμο πῆς;

Νικ. Δότσι μι κατακούτλα τσί δὲ πρόψταξα νὰ τοῦν ψλουδῶ. Θαρρῶ ποὺς πῆρι ἔκα τσικμᾶ σουκάτς μι τὰ δέντρα ποὺ κᾶτιν τσ' ἀθρώπ.

(Στρατιῶται φέρουν τὸν Αντώνη).

Στρατ. Τὸν φέραμε τὸν παλληκαρά.

Αντ. (Πρὸς τὸν Ἀγιασώτην). Τὰ ἤθελες καὶ τάπαθες.

Νικ. Ἠθελα ντὰ τσ' ἔπαθάν τα, γιὰ ἰσί ἦσαν ἰτίγια τσί καυγαλαντίσαμι;

(Πιάνονται στὰ χέρια μπροστὰ τὸν ἀστynomόμο).

Αστynom. Στρατιῶται, πιάστε τοὺς καὶ τοὺς δυὸ καὶ βάλτε τοὺς μέσα νὰ τὰ ποῦν καλλίτερα.

(Οἱ στρατιῶται τοὺς ὀδηγοῦν στὴ φυλακὴ.)

Νικ. Εφένημ, σὶ δίνου ἓνα μπτζητέλι, νὰ μάφς νὰ φίγοι, ποῦχα νὰ ψνίσου τὰ μουράμ τὰ νατσπουδιάρκα....

Στρατ. Σοῦτ, τσιμουδιά, ντυγροῦ καρακουλά.

(Τὸν πηγαινθουν στὴ φυλακὴ).

Σκηνὴ Β'

(Εἰς Ἀγγιάττον.—Ἡ σκηνὴ παριστᾶ μικρὰν καλύβα περικυκλωμένη ἀπὸ κερασιές καὶ μηλιές. Εἰς τὸ βάθος ἡ Θεοδωρούλι, μπτέρα τοῦ Νικολάου, ἀνάβει φωτιά. Μπαίνει στὴ σκηνὴ ἡ Σκαρλάτ, γυναῖκα τοῦ Νικολάου, φορτωμένη με ξύλα καὶ ἀναστενάζουσα μεσ' ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια της).

Σκαρλ. Νάξιρα τί ἔπαθι ἡ Νικολάου τσί δὲ ξιπροδῆλι ἰκόμα? Παναγιᾶμ Ἀγιασώτσαμ τσί διαφύλαγι' τουν

Μπόκς (εἰσερχόμενος) Μάθατι τὰ τσινοῦργια;

Θοδωρ. Εμ' ντὰ νὰ μάθουμι μες τούτου-να τοῦ μπουντροῦμ π' καθούμιστι;

Μπόκς Τίλουγα νὰ τοῦ κῶ τσί τίλουγα νὰ τοῦ λαλήσου;

Σκαρλ. Λέγι Μπόκι τσί μὴ πιάσαν σιγκριγιζ διμουνηκᾶ, τοῦ Νκουλάου, γιὰ μαχισιά δώκασι' τουν γιὰ φυλακὴ μπλόξασί' τουν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙΟΝΤΟ Γ' ΑΓΡΕΪΟΝ
Δ. ΚΑΛΦΟΓΛΟΥ

ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Φέρω εἰς γνῶσιν τοῦ ἀξ. Κοινοῦ καὶ τῆς πολυπληθοῦς πελατείας μου ὅτι μετέφερα τὸ ὀδοντογυατεῖον μου εἰς τὴν συνοικίαν Κουπλάρας ὀδὸς δικαστηρίου ἐν τῇ οἰκίᾳ πρώην Ι. Νεστορίδου.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ Σ. ΚΩΦΟΠΟΥΛΟΥ

(Κωνσταντινουπόλιτου)

ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Ὀδὸς Μητροπόλεως

ΠΑΡΧΑΛΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΘΗΜΑ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Τὸ Μαστρογιάννη τὸν μπαλωματᾶ ὄλοι τὸν παρονόμαζαν Αντίχρηστο. Λυα δὲν τὸν ἔλεγαν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, δὲν τὸν εὔρισκαν. Καὶ κείνος ὅμως δὲν θύμωνε γιατί τῶχε πειὰ συνειθίση, ἡ αἰτία δὲ ποῦ τὸν ξαναβάφτισαν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ἦταν πῶς ἀπ' ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ γεννήθηκε δὲν πάτησε ποτὲ στὴν ἐκκλησιά. Τέλος οἱ φίλοι του ἔβαλαν πείσμα καὶ τὸν κατάφεραν ἰνήμερα τοῦ Πάσχα, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐντυσαν καλά, τὸν πῆγαν στὴν ἐκκλησιά γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν Ανάσταση.

Ὁ Μαστρογιάννης προχωρεῖ στὸ παγκίρι, παίρνει ἓνα δεμάτι κεριὰ καὶ ἀρχίζει ν' ἀνάβει ἀπὸ ἓνα κεριὸ σὲ σὲ κάθε εἰκόνα. Ὅταν δὲ ἡ εἰκόνα εἶχε δύο πρόσωπα, ἀνάβει δύο καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἔτσι προχωροῦσε ὁ Μαστρογιάννης, ὅποτε βρίσκει καὶ τὴν εἰκόνα κάποιου ἁγίου ποῦ καταλατοῦσε τὸν Διάβολο.

Ὁ Μπαλωματᾶς δὲν πολυσκατίζεται νὰ μάθῃ τί συμβολίζει ἡ εἰκόνα. Δυο πρόσωπα, λέει, δύο κεριὰ. Κι' ἀνάβει δύο, καὶ ἔτσι ἔφυγε εὐχαριστημένος.

Βράδιασε, καὶ ὁ μπαλωματᾶς πῆγε στὴν καμαρά του, ἔκατσε στὸ τραπέζι καὶ ἀφοῦ ἐτρώγῃ κρισε γοναχὸς του τὰ δύο αὐγά ποῦ εἶχε προμηθευθῆ ἀπὸ τὴν παραμονὴ (τὴ ὁποία τοῦ ἐκόσπιζαν, ὅπως ἔλεγε, ἓνα ζευγάρι μετζισολες) ἐτράθηξε ἓνα δὴ κομμάτι παραπάνω, γιατί λέει ἔτσι τὸ καλοῦσε... ἡ μερᾶ, καὶ τῶκοψε διπλά.

Μέλις ὅμως ὁ ὕπνος ἐκλείσει τὰ κουροσμένα του μάτια, γὰρ σου καὶ παρουσιάζεται ὁ Διάβολος — ὅπως ἀκριδῶς τὸν παριστάνεν ἡ εἰκόνα στὴν Ἐκκλησιά — καὶ τοῦ λέγει: «Μαστρογιάννη, εἶμαι ὁ Διάβολος καὶ ἤλθα νὰ σοῦ κανῶ ἓνα δῶρο. Χρόνια καὶ χρόνια τώρα κάθουμαι στὰ σκοτεινὰ καὶ κανένας δὲν εἶχε τὴν ἐννοια μου, κι' ἐπειδὴ μονάχα ἐσύ βρέθηκες πρόθυμος νὰ μ' ἀνάψῃς ἓνα κεριὸ, γιατί κι' ἐγὼ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ζητήσῃς ἔτι θέλεις καὶ θὰ σοῦ το δώσω ἀγέσως.

Ὁ Μαστρογιάννης συλλογίστηκε τί καλὸ μποροῦσε νὰ τοῦ κάνῃ ἓνας... Διάβολος, καὶ οὔτε κἀν μίλησε. Στὴν ἐπιμονὴ ὅμως τοῦ Διαβόλου ἄρχισε νὰ υποχωρῇ καὶ νὰ σκέπτεται τί ἦταν καλύτερα νὰ ζητήσῃ. Φυσικὰ καὶ ὁ Μέγας Σολομὼν ἀνζοῦσε στὴν ἐποχὴ μας, σιγούρα δὲν θὰ ζητοῦσε σοφίαν, ὅπως τότε, ἀλλά... δεκάρες. Ὁ Μαστρογιάννης, λοιπὸν, σὰν πρακτικὸς ἄνθρωπος ποῦ ἦτανε, λέει τοῦ Διαβόλου, «Μὴ ποῦ θέλεις καλὰ καὶ σώνει νὰ μὲ ξεπλῆρωσῃς γιὰ τὸ κεριὸ ποῦ σ' ἀνάψῃ, κάνε με πλούσιον. Ὁ Διάβολος τότε χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, τὸν παίρνει ἀπ' τὸ

χέρι κι' ἀφοῦ τὸν πέρασεν ἀπὸ κάτι βουνὰ καλαγκάδια, ποῦ ἦσαν ἐντελῶς ἀγνωστὰ στὸν Μαστρογιάννη, τὸν φέρνει σὲ μιὰ ἀπέραντη πεδιάδα κι' ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔκανε μερικές... διαβολικὲς κινήσεις, τοῦ λέει:

— «Ἐδῶ ἀκριδῶς, μέσα στὸ χῶμα ὑπάρχουν ἀμύθητα πλούτη. Αὐριο τὸ πρωὶ νὰ πάρῃς ἓνα κασιμὰ καὶ νάρθῃς μονάχος σου, νὰ σκάψῃς, καὶ θαῦρης πολὺ περισσότερα ἀπὸ κείνα ποῦ φαντάζεσαι».

Κατευχαριστημένος ὁ Μαστρογιάννης ἔκανε νὰ φύγῃ. ὅποτε ὁ Διάβολος τὸν σταματᾶ καὶ τοῦ λέγει:

— «Βρὲ κουτὲ, δὲ βάζεις τούλάχιστον ἓνα σημάδι γιὰ νὰ ξερεῖς τὸν τόπο ὅταν θάρθῃς αὐριο;

— Ὁ Μαστρογιάννης σκέφθηκε πῶς ἔπρεπε πράγματι νὰ σηματοδεῖν τὸ μέρος, κι' ἀρχισε νὰ γυρεῖν μιὰ πέτρα, ἓνα ξύλο, ὅ,τι ὅποτε ἄλλο ἐπὶ τέλους, γιὰ νὰ τὸ βάλῃ σημάδι στὸ μέρος ποῦ ἦταν ὁ θησαυρὸς. Οἱ κόποι του ὅμως πῆγαν στὰ χαμένα, γιατί ἡ πεδιάδα ἦτο γυμνὴ καὶ δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ χῶμα. Ἀπληπισμένος λοιπὸν στρέφει πρὸς τὸν Διάβολο καὶ τὸν ρωτᾶ τί νὰ κάνῃ.

— Κουτὲ, τοῦ λέει ὁ Διάβολος, δίκιο ἔχεις νᾶσαι φτωχὸς γιατί οὔτε κουκουτῆ ἐξυπνάδας δὲν ἔχεις. Κάνετα μωρε, ἐνὶ ἀπάνω! νὰ πρὸχειρὸ σημάδι ποῦ νὰ μὴν μπορεῖ νὰ ὑποπτευθῇ καὶ κανένας τὸν τόπο.

Ὁ Μαστρογιάννης θαύμασε μὲ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ Διαβόλου, κι' ἀρχισε νὰ σφίγγεται γιὰ νὰ κάνῃ... τὸ σημάδι, ὡς ποῦ ἀπὸ τὸ σφίξιμο τὸ πάλυ—γιὰ νὸ κανῃ τὸ σημάδι μεγαλύτερο—ἐξύπνησε καὶ βρίσκει τὰ δρακία του... χ λ ο ὕ πι — ὅπως ἔλεγε.

— Ἀμ' τῶξευρα, εἶπεν ἀπληπισμένος ὁ Μαστρογιάννης, πῶς τέτοια παθαίνει ὁμοιος ἔχει ντολαδέρια μὲ τό... Διάβολο.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Μά ν τ ζ α λένε τὸ μισὸ
καὶ τὸ δεύτερο του βί ν ο
καὶ τσακώνει στὸ λεπτὸ
καθε λωποδύτη φίνο

Ὁ προφήτης
Εἰς τὸν λύτην θὰ δεσθῇ... διι θέλει.

ΟΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ ΔΕΣΙΜΟ

γερό, καλλιτεχνικὸ, φθηνὸ καὶ ὡμορφὸ γιὰ τὰ βιβλία του, δεσφισθῇ στὸν κ. ΝΙΚ. ΤΣΙΒΛΗ, εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Διαβόλου» καὶ θὰ μείνῃ ὑπερευχαριστημένος.